

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Marcely Rouskové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **O. V.**, nar. X., st. příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 8. 1. 2015, čj. CPR-20995-2/ČJ-2014-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání proti usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-101657-103/ČJ-2012-000022 ze dne 11. 11. 2014. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle ustanovení § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu zastaveno řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí (dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb.).

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

Žalobkyně tvrdí, že přesvědčena, že její žádost o stanovení nové lhůty byla zcela odůvodněna, byla legitimní žádostí, neboť lhůty žalobkyni stanovené k vycestování marně

uplynuly v průběhu soudního řízení a žalobkyně tedy neměla ani možnost následně, po skončení soudního řízení opustit území České republiky.

Žalobkyně si byla vědoma, že po skončení řízení před správními soudy bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné a právě z toho důvodu žádal o stanovení nové lhůty k vycestování, neboť ta původní stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula.

Žalobkyně nesouhlasila s délkou lhůty pro vycestování, jelikož je podle ní příliš krátká, a to jak pro zajištění pozemní přepravy (na leteckou dopravu žalobkyně nemá prostředky), tak pro vyřízení záležitostí souvisejících s opuštěním území, přičemž se v té souvislosti musela postarat i o svou nezletilou dceru, a nepřipouštěla si možnost neúspěchu v řízení o kasační stížnosti. Dle § 118 odst. 3 zákona se lhůta pro vycestování stanoví v rozmezí od 7-60 dnů.

Vzhledem k tomu že původní lhůta žalobkyni uplynula, bylo podání žádosti dle 101 písm. c) s.ř., v rámci které může správní orgán stanovit dodatečné novou lhůtu k plnění nanejvýš důvodné. Postup správního orgánu je tedy nezákonný.

Žalovaný v rámci svého písemného vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyni bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-101657-90/ČJ-2012-000022 ze dne 26. 11. 2013 uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Toto rozhodnutí nabylo v návaznosti na rozhodnutí ředitelství, č. j. CPR-16670/ČJ-2013-930310-V237 ze dne 9. 5. 2014, právní moci dne 12. 5. 2014.

Proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána žaloba, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 2A 24/2014-33 ze dne 16. 7. 2014, zamítnuta. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 8. 2014. Proti rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 7 Azs 182/2014-24 ze dne 25. 9. 2014 přiznal kasační stížnosti odkladný účinek a následně usnesením č. j. 7 Azs 182/2014-28 ze dne 8. 10. 2014 kasační stížnost žalobkyně odmítl.

V návaznosti na uložené správní vyhoštění podala žalobkyně žádost o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. Dne 11. 11. 2014 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. KRPA-101657-103/ČJ-2012-000022 usnesení, kterým řízení o předmětné žádosti podle ustanovení § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. zastavil. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Ředitelství rozhodnutím č. j. CPR-20995-2/ČJ-2014-930310-V243 ze dne 8. 1. 2015 napadené usnesení potvrdilo a odvolání žalobkyně zamítlo. Rozhodnutí ředitelství nabylo právní moci dne 12. 1. 2015.

Ředitelství neshledalo námitky uvedené v žalobě oprávněnými a ve svém postupu neshledalo pochybení, je toho názoru, že ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem. Z uvedeného důvodu žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně v replice, vzhledem k tomu, že vyjádření žalovaného nezaujalo „žádné relevantní stanovisko“, zopakovala svá tvrzení z žaloby.

V rámci nařízeného jednání právní zástupce žalobkyně odkázal na svá písemná podání, zástupce žalovaného se z jednání omluvil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 11. 2014 pod č. j. KRPA-1 01657 -1 03/ČJ-2012- 000022 rozhodnutí, kterým podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., řízení ve věci vydání rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování zastavil, neboť žádost dle správního orgánu neodůvodňovala zahájení nového řízení. Proti rozhodnutí bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání.

V odvolání žalobkyně uvedla, že správní orgán v průběhu řízení neučinil žádný úkon, kterým by účastníkovi řízení umožnil zaujmout ve věci své stanovisko. Je přitom povinnosti správního orgánu zjistit stav věci tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti a za tímto účelem povést důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci. Uvedla, že sice správní orgán zcela správně ve svém rozhodnutí konstatuje rozhodné skutečnosti, pro které je žádost důvodná, avšak následně odmítá oprávněnost žádosti a poukazuje na udělený výjezdní příkaz v délce 5-ti dnů. Podáním správní žaloby a následnou kasační stížností byl odložena exekuční vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, však nedošlo ke stavění lhůty k opuštění území. Lhůta stanovená rozhodnutím o vyhoštění tedy marně uplynula v průběhu řízení o správní žalobě a cizinka tak nemohla vycestovat, neboť jí k tomu chyběl právní titul. V tomto ohledu je nutné odmítnout spekulace správního orgánu, že cizinka měla dostatečný čas od rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti, do doby, kdy jí byl dne 3. 11. 2014 udělen výjezdní příkaz. Lhůta, která byla cizince poskytnuta na základě výjezdního příkazu v délce 6-ti dnů je navíc zcela nedostatečnou. Pokud v předchozím řízení správní orgán stanovil lhůtu 30-ti dnů k obstarání věci osobního zájmu a přípravy k odjezdu, je nutno nyní apelovat na správní orgán, že nyní poskytnutou lhůtou nelze přijmout jako dostatečnou. Nelze hledět na předchozí dobu, která uplynula od rozhodnutí soudu o kasační stížnosti, neboť cizinka byla stále v nejistotě, kdy jí bude opuštění území umožněno a nelze po ní rozumně požadovat, aby po tuto dobu žila život „v zabalených krabicích“. Cizinka je s ohledem na výše uvedené skutečnosti přesvědčena, že má nárok na stanovení nové lhůty ve smyslu ustanovení § 101 správního řádu a její opětovné vymezení jako v předchozím řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti cizinka navrhla napadené usnesení zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému řízení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 12. 5. 2014 a vykonatelným se stalo dnem 12. 6. 2014. Poté, co žalobkyně podala proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, stalo se rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nevykonatelným. Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 2A 24/2014-33 ze dne 16. 7. 2014 žalobu zamítl, přičemž rozsudek nabyl právní moci dne 13. 8. 2014. Následně podanému návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením vydaným pod č. j. 7 Azs 182/2014-24 dne 25. 9. 2014. Kasační stížnost cizinky byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 182/2014-28 ze dne 8. 10. 2014 odmítnuta a toto usnesení nabylo právní moci dne 10. 10. 2014. Pravomocným ukončením řízení o kasační stížnosti se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným. Dne 3. 11. 2014 byl cizince vydán výjezdní příkaz č. GA0217400 s platností do 8. 11. 2014. Žalovaný k hledisku zákonnosti konstatoval, že ust. § 101 písm. c) zákona č.

500/2004 Sb. umožňuje správnímu orgánu novým rozhodnutím z vážných důvodů dodatečně stanovit nebo změnit lhůtu ke splnění povinnosti, stanoví-li tuto možnost zákon. Toto ustanovení tak slouží zejména k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí a umožňuje dodatečně změnit lhůtu ke splnění povinnosti. Bezprostředně tak souvisí s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého výroková část rozhodnutí obsahuje mimo jiné lhůtu ke splnění povinnosti, která se rozhodnutím ukládá, popřípadě též jiné údaje potřebné k řádnému splnění této povinnosti. Žalovaný vyhodnotil situaci cizinky na základě skutkového stavu zjištěného ve správním řízení a dospěl k závěru, že předně nelze akceptovat námitku cizinky, že rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-101657-90/ČJ-2012-000022 ze dne 26. 11. 2013, které nabylo právní moci dne 12. 5. 2014, bylo po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti nevykonatelné. Vykonatelnost rozhodnutí znamená možnost realizace rozhodnutí (nikoli tedy výkon rozhodnutí, ale jeho vynutitelnost) a nastává uplynutím doby k vycestování podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Pokud v době stanovené k vycestování z území České republiky, podá cizinec žalobu, pak podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. má žaloba odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí a do pravomocného rozhodnutí příslušného soudu je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné a cizinec je oprávněn pobývat na území České republiky na základě podané žaloby. Obdobně je tomu v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Oprávnění k pobytu na území České republiky cizinec pozbude pravomocným rozhodnutím ve věci žaloby, případně ve věci kasační stížnosti, jak tomu bylo v uvedeném případě, kdy doba k vycestování z území České republiky podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. marně uplynula během soudního řízení, rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo exekučně proveditelným nabytím právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti a poté, co se cizinka dostavila ke správnímu orgánu a byl jí dne 3. 11. 2014 vydán ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. výjezdní příkaz s platností do 8. 11. 2014, byla povinna z území české republiky vycestovat. Tento výjezdní příkaz navazoval na pravomocné ukončení řízení ve věci řízení o správním vyhoštění cizinky a fakticky realizoval právní účinky dříve vydaného rozhodnutí. Dle názoru odvolacího orgánu v ukončení řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění nelze spatřovat vážné důvody, které by byly ke změně doby k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. K námitce, že cizince byla poskytnuta na základě výjezdního příkazu zcela nedostatečná lhůta pro vycestování odvolací orgán uvedl, že délka platnosti ukládaného výjezdního příkazu záleží na úvaze správního orgánu a v daném případě byl cizince k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území, uložen výjezdní příkaz Č. GA0217400 s platností na dobu 6-ti dnů (od 3. 11. 2014 do 8. 11. 2014). Odvolací orgán je toho názoru, že cizinka měla být na možnost vycestování připravena, jelikož se dopustila protiprávního jednání, za které jí bylo uloženo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, které nebylo pouze do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vykonatelné. Odvolací orgán s ohledem na výše uvedené skutečnosti neshledal v důvodech uvedených cizinkou v žádosti o stanovení nové lhůty k vycestování podle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. žádné vážné důvody, které by vedly ke změně doby k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění č. j. KRPA-101657-90/ČJ-2012-000022 ze dne 26. 11. 2013 a plně se plně ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že žádost cizinky neodůvodňuje zahájení nového řízení.

Soud věc posoudil takto:

Podle § 101 písm. c) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže (...) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změni dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.,

Soud se zaměřil na přezkoumání toho, zdali nastaly v projednávaném případě vážné důvody pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu dodatečného stanovení nebo změny lhůty pro splnění povinnosti.

Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 12.5.2014, s lhůtou ke splnění 30 dnů proto se dne 12. 6. 2014 stalo vykonatelným.

Dne 22. 5. 2014 byla podána žaloba, a jelikož po dobu řízení před správním soudem lhůty neběží, z lhůty k vycestování uplynulo 10 dnů.

Do doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se nezapočítávala pouze doba, kdy probíhalo řízení o žalobě proti samotnému rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 38/2007-83 ze dne 6. 12. 2007, k nalezení www.nssoud.cz.)

Dle § 172 odst. 3 má žaloba odkladný účinek, což znamená, že byla pozastavena účinnost správního rozhodnutí o vyhoštění, po datu 10. 10. 2014 účinky rozhodnutí o vyhoštění pokračovali, to znamená, že lhůta nebyla zmařena, jak uvádí žalobce, ale pokračovala.

Řízení před správními soudy bylo pravomocně ukončeno dne 10. 10. 2014, k tomuto dni zbývalo z lhůty 20 dnů. Výjezdním příkazem vydaným dne 3. 11. 2014, jímž bylo žalobkyni uloženo opustit území do dne 8. 11. 2014, byla tedy i lhůta pro vycestování stanovena rozhodnutím o správním vyhoštění fakticky prodloužena o dalších 8 dnů nad původně oněch 30 dnů, soud tedy neshledal závažný důvod, proč by měla být lhůta k vycestování novým rozhodnutím prodloužována nebo stanovena znovu.

Soud neshledal v ani v dalších žalobkyní uváděných důvodech důvody vážné Skutečnost, že řízení před správními soudy nemusí být úspěšné, byla žalobkyni známá, a nešlo o nijak překvapivou situaci, se kterou by nemohla počítat nebo se na ni připravit. Od doby právní moci (tj. od 10. 10. 2014) rozhodnutí Nejvyššího správního soudu do 8. 11. 2015 měla žalobkyně 28 dnů, což považuje soud za dostatečnou dobu pro zajištění si dopravy na Ukrajinu a vyřízení záležitostí spojených s odjezdem.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová